

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Zj 3, 14 – 22

Text: Zj 3, 20

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.

Dveře. Lze jimi někam vstoupit, ale je možné je také zavřít, zamknout a vstupu zabránit. Hlas za dveřmi. Lze jej vyslyšet nebo také nevyslyšet. Ale je tu i obraz večere, důvěrného společenství, hostiny, sdílení a přijímání.

Ježíš je za dveřmi. Ačkoli může vstoupit, kam chce, on nevstupuje násilně tam, kam není zván. Čeká na naše pozvání. Klepe na dveře a čeká na naši odpověď. Ne každý to tiché zaklepání uslyší. Lze ho snadno přeslechnout, když ho něčím jiným přehlušíme. Když popřáváme sluchu něčemu jinému a křiklavějšímu. Ale jestliže zaslechneme ten tichý a jemný hlas, pak se musíme rozhodnout. Otevřeme nebo ne? Ježíš říká, že chce vstoupit, aby s námi večeřel. Tzn., aby s námi měl úzké obecenství. Úzký vztah. Sami víte, že když někoho pozvete na večeři, tak to něco znamená. Má to zpravidla ještě jiný účel, než utišit hladový žaludek. Jde o to setkání. O rozhovor. O sdílení. A že má v církvi setkání s Kristem i svou rituální podobu právě ve večeři Páně není vůbec náhodou. Je v tom zřejmá právě tato symbolika. Otevřít se Kristu, vstoupit s ním do vztahu a do rozhovoru.

To otevření dveří je jakási akce, čin, krok, tedy něco, co Kristus očekává od nás a co je třeba udělat. Člověk, který vyrostl v křesťanské rodině, může mít za to, že je tím pádem také automaticky pokládán za křesťana. Když pak v kázání slyší, že má jít a otevřít Ježíši dveře, že má pozvat a přijmout Ježíše do svého života, často nechápe, co se tím myslí. Říká: „Vždyt' mám všechno a nic dalšího už nepotřebuji.“ Totéž si mysleli Laodicejští, kterým je to dnešní slovo původně určeno. O Laodicejském křesťanu je napsáno: „Vždyt' říkáš: Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý.“ O takovém člověku je pak řečeno, že Ježíš u něj stojí přede dveřmi. Tzn. není uvnitř. Není v jeho životě. Stojí venku. To je smutný pohled: Člověk, který říká, že má všechno, a přitom nechá Ježíše stát venku. To se může přihodit i nám. Máme za to, že už nic nepotřebujeme, protože žijeme ve sboru, kde se kolem nás děje mnoho křesťanských aktivit - bohoslužby, svátky, setkávání různých skupin apod. a my se všeho toho účastníme. Že už máme ve svém životě plno. A přesto, nebo právě proto, mohou dveře našeho srdce zůstat pro Ježíše zavřené. Někdy, paradoxně, právě pro množství všelijakých těch bohulibých aktivit.

Ježíš říká: Vejdu tam, kde mi otevřou dveře. Záleží tedy na tom, jak moc budeš pro Ježíše otevřený. Jak otevřeně jsi ochoten s ním mluvit. Ježíš přichází, protože chce s tebou otevřeně mluvit o tvých starostech. O tvé práci, o tvých problémech v zaměstnání, o tvém studiu ve škole, o tvém manželství, o tvé samotě a pocitu opuštěnosti, o tvém strachu z nemoci, o tvých skrytých touhách a snech, o tvých dětech, o tvých vztazích se sousedy, o tvé rodině, o tvém těžkém rozhodování, o tvých nejistotách a obavách, o tvých traumatech z dětství a o dalších a dalších věcech, které tě trápí a které máš zamčené hluboko v sobě a bojíš se na ně i jen pomyslet. Ježíš přichází, klepe na dveře tvého života a chce vstoupit, aby se směl podívat všude. A aby do všech

koutů našeho života vnesl Boží světlo. Světlo osvobozujícího evangelia. Chce vstoupit, aby v našem domě uspořádal radostnou hostinu. Aby náš neuklizený a zaneřáděný dům proměnil v hodovní síň, kde probíhá královská hostina a kde člověk nachází radost a kde jsou všechny dveře otevřené. I ty od všech starých skříní. Ježíš přichází, aby z nich vymetl pryč všechny kostlivce, kteří v nich byli zamčení.

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeret a on se mnou.“ Všimněte si, Ježíš nás zve na večeři, ale ne do restaurace, nýbrž k nám domů. Chce, abychom šli do sebe. Ale nemusíme si dělat starosti o to, co tomuto vzácnému hostu nabídneme. On nás zve, a tak sám přináší pokrm i nápoj. Namísto našeho hektického shánění, vaření a pečení nás on sám pohostí. Jeho příchod k nám neznamena pro nás další stres a zátěž, ale naopak. Můžeš všeho nechat, můžeš se uvolnit, protože přichází Ježíš, pro kterého nemusíš ani vařit ani chystat parádní hostovský pokoj. On, když přijde, sám přinese chléb, víno a dokonce i pokoj.

Modlitba: *Pane Ježíši, proměňuj vodu našeho života ve víno tvé hostiny a radosti. Daruj nám svůj pokoj, který nemůže dát tento svět. Nasyť nás chlebem života, jímž jsi ty sám. A dej, ať před tebou nezavíráme dveře, ale naplno se ti vydáme. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane, prosíme tě za tvé slovo, aby působilo v našich srdcích a vedlo ke změně našeho života. Prosíme, dej, ať nejsme jen posluchači, ale i zvěstovatelé tvého slova. Pane, přímlouváme se za tento svět, ať v něm vítězí tvoje láska. A naše víra ať přemáhá zlo ve světě. Prosíme za všechny nemocné, trpící, strádající. Prosíme za pronásledované křesťany. Za tvé věrné vyznavače, kteří jsou vystaveni posměchu, v zaměstnání i doma v rodině, za děti ve škole nebo mezi kamarády. Zastaň se jich ty sám. Prosíme za situace, kdy je pro nás velmi těžké odolat tlaku světa, ale zároveň dej, ať se světa nestraníme, nýbrž přinášíme všem kolem sebe radostnou zvěst o tobě. Dej, ať jsme vždy otevření pro tvé slovo, ať máme otevřenou náruč pro nuzné, ať máme otevřené srdce pro bližní kolem sebe.*